

PARLAMENT DE L'ALCALDE DE LLEIDA, ÀNGEL ROS, EN L'ACTE INSTITUCIONAL DE L'ANY GRANADOS

M. Hble. **Carles Puigdemont**, president de la Generalitat de Catalunya,

Honorable **Santi Vila**, conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya,

Sra. **Alícia Torra de Larrocha**,

Sr. **Enrique Granados**,

Gràcies, en primer lloc, a la Generalitat de Catalunya per organitzar aquest acte institucional i per donar suport a l'Any Granados que s'ha impulsat des de la ciutat on va néixer, Lleida. Hem d'estar orgullosos per la unanimitat cultural que ha generat la commemoració del centenari de la mort d'Enric Granados i el 150 aniversari del seu naixement.

Vull agrair a totes les institucions polítiques, culturals i musicals que s'han sumat a la Comissió de l'Any Granados, que va constituir l'Ajuntament de Lleida, i que ha contribuït a impulsar aquest homenatge de país que entre tots li estem rendint.

Cito molt especialment a la família Granados, que hi ha estat present des de l'inici, i també a la Generalitat de Catalunya, l'Institut Ramon Llull, el Palau de la Música, el Gran Teatre del Liceu, L'Auditori, la Biblioteca Nacional de Catalunya, el Museu de la Música, Acción Cultural Española, la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando, el Consulat General dels Estats Units a Barcelona així com tot el sector musical i cultural de la ciutat de Lleida.

Voldria fer unes reflexions sobre el pianista i compositor en el mapa cultural català, espanyol i universal; un músic que, juntament amb Falla i Albéniz, és el referent del Nacionalisme Musical a Espanya, una corrent que en d'altres països representen compositors com Chopin, Bàrtok, Gieg o Sibèlius.

El sentit d'universalitat està present al llarg de tota la vida del compositor. Enric Granados fou universal en el seu naixement, a la ciutat de Lleida. El seu pare era militar, d'origen cubà, i va arribar a Lleida destinat a la caserna que llavors funcionava a la Seu Vella. La mare de Granados era originària de Santander. Tres anys després del naixement

de Granados, el pare és destinat a les Canàries i, tot seguit, a Catalunya, a Barcelona, on s'arrela.

També fou universal en la seva vida. Va viure a Barcelona tot i que també passà llargues temporades a Madrid i a París, on mantingué un estret contacte amb els seus cercles artístics, i també a la seva ciutat natal, Lleida, de la mà de Ricard Viñes. Granados va arribar al cim de la seva carrera a Nova York, amb l'estrena de Goyescas fa cent anys.

Malauradament, també fou universal en la seva mort, en un episodi de la primera guerra mundial que tots coneixem.

Per origen i per trajectòria, Granados fou profundament cosmopolita: un creador amb vocació i visió universal però que a la vegada es comprometé amb la cultura catalana i els moviments culturals que s'hi van gestar entre finals del segle XIX i principis del XX. En el context de la Renaixença, participà molt activament en la fundació de l'Orfeó Català i en fou soci protector.

Un dels seus grans amics, Pau Casals, assegurava que Enric Granados era un pianista nat, autodidacta, i destacava

l'innegable caràcter espanyol de la seva obra però, a la vegada, considerava a Granados el primer compositor i el més eminent en escriure música de caràcter substancialment català, citant textualment el nostre violoncel·lista.

Granados és l'artista fascinat per les pintures de Goya que l'inspiren les Goyescas, també és el músic implicat a fons en el regeneracionisme modernista català i contribueix a construir un gènere musical nou dins del Modernisme: el Teatre Líric Català.

Amb els actes de l'Any Granados volem recordar la figura del pianista i compositor i posar en valor l'amplitud del seu llegat que, com deia el mateix Granados, anava molt més enllà de l'àmbit merament musical. Un dels seus biògrafs, Walter Aaron Clark, assenyala que Granados creia fermament en la connexió que uneix totes les arts i que ell no en tenia prou de considerar-se només un músic. Era un artista. La seva producció musical tenia un propòsit superior. Crear Art.

Homenatge l'interpret que és part d'una generació irreplicable de pianistes, amb Ricard Viñes, amb Joaquim Malats i amb Isaac Albéniz. Amb ells neix l'Escola Catalana Moderna de Piano, que és hereva del mestratge de Joan Baptista Pujol i de Pere Tintorer, que fou alumne de Franz Listz; una escola que al segle XX han continuat Frank Marshall i Alícia De Larocha.

I homenatge la persona d'Enric Granados, la seva vida, la seva família i les fermes amistats que el van unir amb Pau Casals, amb Viñes, amb Saint-Saëns, amb Fauré i amb Debussy, entre molts altres. I també, l'entranyable vincle que va mantenir amb la seva ciutat natal, Lleida.

Acabo, remarcant el sentit d'universalitat de Granados que deia fa un moment. Ell ens va deixar un llegat universal que el tenim present en la seva obra, en la tècnica, en les aportacions al Romanticisme, al Nacionalisme musical, al ressorgiment de la cultura catalana en la Renaixença, al Modernisme i en la seva visió unitària de l'art, unint la pintura i la dansa amb la seva música.

Entre tots, seguim treballant per recordar la petjada humana i artística d'Enric Granados i fer-la encara més universal.

Moltes gràcies

Àngel Ros i Domingo
Paer en cap

Barcelona, 12 de desembre de 2016